HVAD VI VIL

ORGAN

for

Kvindesagen: Kvindens Ligeberettigelse med Manden.

Fredssagen: Krigs Forebyggelse ved Voldgift.

Arbejdersagen: Lige Ret og Adgang for alle til Samfundets Goder.

Udgivet af Kvindelig Fremskridtsforening.

Nr. 21. Udgaar den 1. og 15. i hver Maaned. Abonnement 60 Øre pr. Kv. foruden 8 Øre i Postpenge.

København, den 1. Novbr. 1889.

II. Aargang. Annoncer pr. Petitlinie eller dens Plads 10 Øre.

Er Kvinderne Fredssagens og Kvindesagens Modstandere?

Af **Ingertha.**

Hvis man kan gaa ud fra det gamle Ord, at den, der ikke er med i en Sag, er imod den, kan man vist gærne besvare det anførte Spørgsmaal med et ja. Naar man nemlig taler med Kvinder om Kvindesagen og forsøger at paavirke dem til Fordel for den, er det et aldeles forbavsende Flertal, som stiller sig ligegyldig dertil, ikke at tale om dem, der strax udbryde: »Vor Herre bevare os, lad os bare ikke komme ind i alt det Vrøvl, vi har saamænd nok at passe foruden.« Saa staar man der. Ja med dem er der nu en Gang ikke noget at stille op. — Gamle konservative Damer kan man endda forstaa, men de yngre! Mon det dog skal vare Evigheder, inden Damerne lære at indse, at de staa sig selv i Lyset, ved fremdeles at ville blive indenfor den lille snævre Kreds, hvori deres Tanker og Interesser hidtil i Almindelighed har bevæget sig, at de vil blive langt mere uafhængige, naar de lære at ernære sig selv, og at de vil faa mere Indflydelse, større Betydning, naar de arbejde med paa saadanne sociale Omraader, hvor de bør være ligestillede med Mændene.

Taler man nu til dem om Kvindens Valgret, blive de nu helt forskrækkede. Man skulde tro, at de uden videre antog, at *alle Damer* skulde ind i Rigsdagen, og helst lige strax. Den mindre drabelige Fremtidsudsigt, at muligvis en eller anden Dame til en Begyndelse kunde vove at interpellere en Folketingskandidat, eller — hvis de en Gang med Tiden faa Lov dertil — frygtende og rimeligvis faatallige afgive deres Stemme paa Valgdagen, tænke de sig vistnok slet ikke. Og dog vil det vel netop komme saaledes.

Der vil gaa længere Tid hen, inden Kvinderne selv opstille en Kandidat, som naturligvis ikke engang bliver valgt, førend Forsøget er anstillet adskillige Gange, saa det har lange Udsigter. En Kamp imellem Kønnene vilde nu ganske vist være alt andet end heldig, og Kvinderne vilde let faa Mændene imod sig ved at gaa for rask tilværks, men det har heller ingen Nod; der er ingen Fare for, at det skal gaa for hurtigt. Hos os sker der ingen Revolutioner, aller mindst sociale, og Reformernes Vej er lang i vore Dage.

En Dame anførte en Gang som Indvending imod Kvindesagen, at den jo var helt overflødig, da det dog var Mændenes naturlige Pligt at beskytte og forsørge Kvinden. »Det gør min Mand,« tilføjede hun. Ja, naar alle Kvinder levede under saadanne ideale Forhold; men hvad skal da Kvinder gøre, som ingen Mand har til at forsørge og beskytte dem, eller hvis de tilfældigvis har en, og han maaske undlader at opfylde disse skønne Pligter — eller Rettigheder, om man vil? Virkeligheden leverer jo undertiden Exempler paa slige Tilfælde. Jeg mener nu, at for dem maa baade de andre, der er lykkeligere stillede, og de selv arbejde paa forbedrede Tilstande, og Vejen dertil er vistnok, at Kvinderne slutte sig sammen i Foreninger, hvor enhver forpligter sig til, efter Evne, at udrette noget, om end maaske kun lidt, i denne Sag. Ingen sand Kvinde vil derfor forsømme sine nærmeste Pligter i Hjemmet. Disse vil altid være hende hellige; men lidt kan enhver udrette, ogsaa paa andre Omraader. Ved blot at bringe Kvindesagen paa Tale, naar man er sammen med andre Damer, ved at udlaane »Hvad vi vil«, som dog vel de fleste